

ja pöggeneſid ūſel ärra, Agga neid ſadi
pea kätte, ja nemmad piddid lippo jookſma,
agga minna jain ommast rahhaſt ilma.
Monned päwad pärraſt ſedda, tulli Waen-
lane liggemalle: meie wäggi eäti, mind pan-
ti kũl teiſe riddaſſe agga ſiiski keik mo ſiſi kond
wärrifeſ, kui ma kulin jo tũkki laſtama.
Naga kaua muul ei olnud aega mõttelda,
ma tundſin et kũul minno jallaſſe putuſ,
ja kõhhe ma langeſin ka mahha, ja ei tuũnud
ennam ühtegi. Siiski meie wäggi wõitis, ja
need keſ hawatud oſlid, aũneti Welſkeri
hõleſ. Minno Jallaſ lu olli hopiſ katki
laſtud, ja ſedda wallo, miſ ma tundſin, ma
ei woi ülleſtõkida. Terwe pole aaſta ma
ollin Welſkeri kõe al, tundſin ühte puhko üt-
lematta kãnget wallo, ja wiimſelt õmeti ta
ütieſ, et ma muido ei wõind elluſſe jãda,
kui, et mo jalg piddi ärrawõttama. Nũud
ma tundſin abhaſtuſt, miſ kãngem olli, kui
keik wallo. Ommeti olli ello armãſ, ja m nno
jalg

jalg wõeti Saega ärra! Sedda hiemo ja wallo,
miſ ma ſiis tundſin ei woi ükſki arwata. Siis-
ki ma põddeſin pärraſt weel kaua aega, ja
mul ei oſle ka lotuſt ennã ſiin ilmaſ terweſ
ſada. Et ma nũud ennã Soldatike ei kõk-
band laſti mind Wãe peãlt lahki, ja aũneti
lubba minna, kũhho ma tahtſin. Kerjamie-
ſega nũud ma waene peãn ennãſt toitma,
agga keige ennã teeb ſe mind kũrwãkſ, et
ma õina emeſe wallaũſſe ja kõerũſſe lãbbi,
ſeſugguſe õmuetuſſe ſiſſe ollen ſãnuud.

